

Jedenácté narozeniny

WENDY MASOVÁ

Jedenácté narozeniny

Jedenácté narozeniny

WENDY MASSOVÁ

Copyright © Wendy Mass 2009
Translation © Klára Míčková 2015
Czech edition © Nakladatelství Slovart 2015
Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uložena
ve vyhledávacím systému či šířena jiným způsobem – elektronicky,
mechanicky, kopírováním, nahráváním či jinak – bez předchozího
písemného svolení majitelů autorských práv.

Jedenácté narozeniny
Z anglického originálu 11 Birthdays
(Scholastic Press, U.S.A., 2009)
přeložila Klára Míčková
Redigovala Jana Kunová
Korektury Adéla Lapáčková
Editorka Kateřina Eliášová
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici BRIO v roce 2015
Vydání první
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk Patria I, spol. s r. o., Prievidza

ISBN 978-80-7391-933-7

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

VĚNOVÁNO ZOE A SAGE

Kapitola první

PŘED 11 LETY,
PORODNICE WILLOW FALLS

Nejpodivnější na Angelině Andělové bylo, že si nikdo nedokázal vybavit dobu, kdy by ve Willow Falls nebydlela. Nejstarší obyvatel městečka pan Bucky Bělohlavý odpřisáhl, že Angelina byla stará, už když ON byl malý chlapec. Když se na to však Angeliny někdo zeptal, v odpověď se vždy jen usmívala. A tazatele či tazatelku tolik zaujalo mateřské znaménko ve tvaru kachničky na její tváři, které jako by se při tom úsměvu zakolébalo, že nakonec úplně zapomněli, co to vlastně chtěli.

Drobná, čiperná Angelina dnes měla ještě víc naspěch než obvykle. Dnešek byl totiž dnem, na který dlouho, opravdu DLOUHO čekala. Svištěla chodbou porodnice ve Willow Falls, dobrovolnický průkaz pevně připnutý ke kapse kalhot, a zastavila se až před oknem, za nímž stálo několik kolíbek s novorozenátky. Dlaněmi se opřela o chladné sklo a pohledem zkoumala malinkaté obličejíky, dokud nenašla dvě tvářičky, které hledala.

Nejprve rozpoznala chlapce. Růžová líčka, chomáč havraních vlasů, sevřené pěstičky. V sousední kolíbece ležela holčička. Hlavu jí zdobilo blondaté chmýří, rty naznačovaly sladký úsměv. Angelina věděla, že to jsou nejspíš jen prdíky, ale ten úsměv jí mnohé prozradil. Řekl jí všechno, co potřebovala vědět. Poodstoupila a vyčkávala. Po pár minutách se na opačných koncích chodby objevily obě matky novorozeňat, které až k oknu doprovodili vyčerpaní, ale šťastní otcové. Mladší žena měla tmavé kudrnaté vlasy, stažené ve volném culíku. Ta druhá, blondýnka s moderním střihem na mikádo, se už převlékla z nemocničního pyžama do běžecké soupravy. Muži se pozdravili zdvořilým pokývnutím.

Angeliny si nikdo nevšiml. Umění splynout s pozadím dovedla stařenka k dokonalosti.

„Které je vaše?“ zeptala se tmavovláška.

„Tamhleto,“ odvětila blondýna a ukázala na holčičku, která si právě protírala zavřená očka. „Je to naše druhá, doma už máme jednu dvouletou.“

Druhá žena se pousmála. „To je zlatíčko,“ řekla a ukázala na chlapečka, jenž si nyní spokojeně cumlal pěstičku. „Tamten je náš. Je to náš první, ale chceme kupu dětí. Že jo, lásko?“ Natáhla se pro manželovu ruku a stiskla ji v dlani.

„Uvidíme, jak to půjde s tímhle,“ pravil muž s laskavým pousmáním.

Náhle se zpoza nich ozval jemný, pevný hlas: „A jak se budou jmenovat?“

Všichni čtyři otočili hlavu a překvapeně se zadívali na Angelinu. Mysleli si totiž, že na chodbě nikdo jiný není.

Slova se ujala matka chlapce: „Leo. Po manželově praděděčkovi, Leonardu Fitzpatrickovi.“

Dívčina matka reagovala slovy: „To je zvláštní, my jsme Amandu pojmenovali po manželově prababičce, Amandě Ellerbyové.“

Muže náhle přepadl podivný pocit, jako by se rozpomněli na cosi z dětské knížky, kterou jim předčítali, když byli oba malí. Stařenka už však zase povídala, a tak se z toho nejasného dojmu rychle otřepali.

„Narodit se ve stejný den je mimořádná událost. Myslí, že z Amandy a Lea se stanou nejlepší přátelé,“ prohlásila s jistotou. „Budete tento den, tedy jejich narozeniny, slavit každý rok společně, že ano?“

„Ehm, jistě,“ přislíbily ženy a obdařily se vlídným úsměvem. Ani jedna z nich to nemyslela vážně.

„Moudré rozhodnutí,“ kvitovala Angelina s nepatrným pokývnutím. „Tak ať se vám všem dobře daří.“

Vzápětí odkvačila chodbou a zmizela z dohledu.

„To bylo divné,“ odušil Amandin otec.

„Angelina je celá divná,“ prohodil druhý muž. „Ale to určitě víte, žije ve Willow Falls už celou věčnost.“

Amandini rodiče svorně zavrtěli hlavou. „Přistěhovali jsme se sem teprve před pár měsíci,“ objasnila žena.

„Moje rodina tu má kořeny,“ dodal Amandin otec, „ale rodiče se odstěhovali hned poté, jsem se narodil. Vlastně tady nikoho neznáme.“

A tak se Leovi rodiče rozpovídali o všem důležitém, například kde dělají nejlepší pizzu nebo kde se prodávají nejlevnější pleny. Když se dospělí po chvíli rozloučili, nečekali, že by se ještě kdy viděli.

V tom se ale mýlili.

Kapitola druhá

PŘED 10 LETY, NAROZENINOVÁ OSLAVA
V KOUZELNÉM HRADU PANA MCALLISTERA

Amanda se připlazila po břišku až k bílému nafukovacímu hradu, který zabíral polovinu místnosti, a píchla do něj prstíkem. Rozhíhňala se a píchla do něj znovu. Líbilo se jí tu. Vzduch byl provoněný dortem. Holčička se rozhlédla kolem sebe, hledala rodiče. Tatínek právě zvedal starší sestru Kylie na velkého plyšového poníka a maminka mluvila s pánem za přepážkou, který měl na hlavě legrační plandavý klobouk.

„Jak to myslíte, že v téhle místnosti budou dvě oslavy?“ podivovala se maminka. „Zkontrolujte to, prosím vás, ještě jednou. Zarezervovala jsem to tu pro dceru před několika měsíci.“

Muž zavrtěl hlavou. „Omlouvám se, občas se vloudí chybička. Je to tu dost velké pro všechny, těch druhých hostů si ani nevšimnete.“

Amandina máma si povzdechla a pěstěnými prsty poklepala na přepážku. „No dobře. Kdo je ten druhý oslavenec?“

Muž pokynul ke dveřím, které se zrovna za cinkání zvonků otvíraly. „Právě dorazil.“

Dovnitř vstoupila tmavovláška v dlouhé sukni. Rukou přidržovala chlapce usazeného na jejím boku, který v náručí svíral růžového medvídka. Amanda naklonila hlavu, aby si kluka i medvídka lépe prohlédla. Chlapec se zavrtěl, a tak ho máma položila na zem a zamířila k přepážce.

Amandina máma s překvapením vytáhla obočí. „Vy?“

„Vy?“ opakovala příchozí žena ozvěnou a v očích se jí mihlo poznání.

Pak se obě rozesmály.

„To je Leo?“ otázala se Amandina máma ukazujíc na chlapce, který se po čtyřech šinul k hradu.

Tmavovláška přikývla a pohledem hledala Amandu. „A tamta roztomilá holčička je určitě Amanda.“

Žena s pěstěnýma rukama pokývala hlavou. Znovu se setkaly očima a rozesmály se. „Tak nakonec ty jejich narozeniny přece jen oslavíme společně!“ konstatovala Leova máma s širokým úsměvem na rtech.

„Už to tak bude,“ přitakala druhá žena.

Leo se sunul směrem k Amandě a medvídka vlácel za sebou po zemi. Dívka ho zvědavě pozorovala. To jí by máma nikdy médu na veřejnost vzít nedovolila – příliš mnoho bakterií. Ne že by Amanda tušila, co to vlastně ty bakterie jsou, ale věděla, že se nemají strkat do pusy.

Chlapec se konečně doplahočil až k hradu a chvíli na sebe s Amandou jen civěli. Holčička byla na jiné děti zvyklá z parku a z knihovny, kam chodívali na čtení pohádek, ale obvykle se od nich držela dál. Z Lea však měla jiný pocit. Napřáhla ručku a zatahala za jednu z chlapcových kudrlinek. Leo se rozesmál a podal jí medvídka. Coby mladší sestra nebyla Amanda zvyklá na to, že by jí někdo hračky jen tak půjčoval. Opatrně vzala plyšáka do dlaní. A tak tam děti seděly a dívaly se na sebe, dokud nepřišly maminky a nezačaly je zahrnovat pozorností. Teprve až se snědl celý dort a dozpívaly se všechny písničky, mohli ti dva zase utéct z centra dění. Po čtyřech přilezli k sobě a pak, podle jakési nevyslovené dohody, se oba najednou odrazili ručkama od podlahy a postavili se. Čtyři rodiče a mnozí hosté zaujatě sledovali, jak batolata dělají první krůčky, než do sebe narazila a se smíchem se svalila na zem.

Zvenčí přistoupila k oknu drobná stará žena. Majitel Kouzelného hradu pan McAllister, sedící za přepážkou, k ní obrátil hlavu a mrkl. Stařenka neznatelně, spokojeně kývla a rychle odkráčela. Ano, všechno šlo přesně podle plánu.

Kapitola třetí

VEČER PŘED JEDENÁCTÝMI
NAROZENINAMI AMANDY A LEA

„Co když přistanu na hlavě?“ ptám se. „A pak se na mě zřítí všechny další části těla?“ Před očima se mi zhmotní obrázek, na kterém se se zlomenými kostmi a odřenými koleny plahočím na svou zítřejší oslavu. „Možná bych se o to vůbec neměla pokoušet.“

„Teď už nespadneš,“ ubezpečuje mě Stephanie. „Musíš tenhle cvik zvládnout ještě před zítřejším nábořem. No tak, jsem tvoje nejlepší kámoška, já tě spadnout ne nechám.“

„Kdybys vážně byla moje nejlepší kámoška,“ ušklíbnu se, „vůbec bys mě na ten nábor nenutila jít.“ Snažím se získat čas a Stephanie to dobře ví. Ve skutečnosti chci říct: *Kdybys byla moje nejlepší kámoška, řekla bys mi, abych šla radši zkusit štěstí u pochodovky.* Obě ale víme, že to se nikdy nestane. Kromě toho, že pochodovou hudbu všichni považují za naprosto trapnou, jsem taky nikdy nehrála na bubny jinde než v našem sklepě.

„No tak, Amando, říkám ti, jestli se chceme kamarádit s Mínou, Hanou a Jess, musíme se dostat do týmu. A na to musíš zvládnout flika. *Bez pádu.*“

Zazírám přes náš dvůr a toužebně vyhlížím mámu. Mohla by vyjít ven a křiknout na nás, že už je pozdě a že Stephanie musí domů. Jenže máma se ještě nevrátila z práce. Na tátu se taky spolehnout nemůžu – sklízí doma po večeři, kterou pro nás obvykle kuchtí, když máma zůstane dlouho v práci: makaronech se sýrovou omáčkou ozdobených salámem. I kdyby teď vykoukl, při pohledu na můj zoufalý výraz by se jen usmál a zamával nám. Táta je správnák, akorát mu spousta věcí nedochází. Jedinou mojí nadějí je Kylie, jinými slovy mám smůlu. Spolu s tím uhlazeným Dustinem, se kterým ve škole chodí na přírodařák, se na zadní verandě pokoušejí o proměnu olova ve zlato nebo jinou vědátorskou podivnost. Zkrátka pracují na ročníkovém projektu. Kylie si mezi prsty pohrává s pramenem dlouhých blondatých vlasů, což je její způsob flirtování, ale Dustin podle všeho nic neregistruje. Je to ten typ kluka, který se umí oblíct tak, aby všechno ladilo, a vlasy nosí upravené jako ze salonu. Nevypadá na to, že by kdy za život vylezl na strom nebo třeba postavil hrad. V paralelním světě, ve kterém se o mě starší sestra zajímá, by si Kylie mohla všimnout, jak jsem vyděšená, a přijít mi na pomoc. Jenže v paralelním světě bohužel nežijeme a ji zajímá víc ten kluk než já.

Ještě to trochu protahuju. „A co když se s Mínou, Hanou a Jess kamarádit nechci?“

Stephanie zavrtí hlavou a ani se neobtěžuje s odpovědí. Povzdechnu si. Tak fajn, dostala mě, samozřejmě že se s nimi kamarádit chci. Jsou to nejoblíbenější holky z páté třídy. A jestli se dostaneme do týmu, budeme mít pozici v šestce jistou.

Když už mě nic nenapadá, ukážu na svůj pas. „Podle mě mám moc nízko těžiště. Možná že udělat flika je pro mě prostě fyzicky nemožný.“

Stephanie nakloní hlavu. „Cože to máš nízko a cože to znamená?“

Už už otevírám pusku, abych všechno vysvětlila, ale kamarádka mě mávnutím ruky zarazí. „Nenuť mě počítat do tří. Až řeknu tři, jdu za Kylie a řeknu jí, žeš jí loni v zimě vzala ten oblíbený červený svetr a zapomněla ho ve školním autobuse.“

„Dobře, dobře!“ Naposledy se ohlídnu, abych se ujistila, že je žíněnka na správném místě, zhluboka se nadechnu, vzpažím ruce a pak s nimi rychle máchnu dolů. Pokrčím nohy, a než si to stihnu rozmyslet, vyskočím nazad. V panice se pokouším rozpomenout na všechno, co mě Stephanie učila: záklon, zatnout břicho, držet paže napřažené, dobře položit dlaně. Čas ale jako by ubíhal rychleji než obvykle, a než se naděju, ležím na hromadě a do zátylku mě šimrá čerstvě posekaná tráva.

Netuším, jak jsem se dostala dobrého půl metru od ží-
něnky, a omráčeně zírám na potemnělou oblohu. „Jak
mi to šlo?“

Stephanie usedá vedle mě na paty. „Aspoň sis nic ne-
zlomila, to je dobrý.“

„Ahoj, holky!“ ozve se od zadního vchodu. Máma
nám gestem ruky naznačuje, abychom šly dovnitř. „Čas
jít domů. Amando, musíš ještě nachystat věci na tu zít-
řejší oslavu.“

Jasně, *teď* si mě přijde zachránit. To se nemohla vrátit
z práce o pět minut dřív? Stephanie mi pomůže na nohy
a já ze sebe opráším hlínu a stébla trávy. Zbývá mi den,
abych se ten cvik naučila. Nevypadá to moc slibně, ale
vážně nechci Stephanie zklamat. Nebýt jí, byl by pro mě
poslední rok mnohem náročnější. Projdeme kolem domu
na příjezdovou cestu, kde si Stephanie nechala o plot
opřené kolo.

„Ještě na tom večer budu dělat,“ ujišťuju ji, zatímco
si nasazuje helmu. „Slibuju.“

Stephaniin pohled jasně říká, že jsem ji nepřesvědči-
la. „Proč nepoprosíš o pomoc ségru?“

Zamračeně zavrtím hlavou. „Ta má moc starostí s tím,
aby ji ten kluk z přírodáku pozval na sedmácký večírek.
A myslím, že se jí to moc nedaří.“

„To by mě nenapadlo, že taková hezká holka bude mít
problém najít kluka.“

Mě by to taky nenapadlo. Dost lidí říká, že jsme si s Kylie hodně podobné, ale pokud se rychle nevytáhnu, nenarostou mi hedvábně měkké vlasy a nějakým zázrakem mi nezmizí pihy z obličeje, tak do třinácti jako ona rozhodně vypadat nebudu.

„A nepozval ji náhodou už Jonathan? Ten od vás z ulice?“

„To jo, ale s tím by ona nikdy nešla. Prej si ještě hraje s legem.“

„Jaj!“ odtuší Stephanie a přehodí nohu přes sedlo. „To by ségra klesla na supřebříku nejmíň o pět příček. Tak čau zítra a předem všechno nejlepsi!“

Kamarádka šlápne do pedálů a vyrazí z naší příjezdové cesty. „On existuje nějaký supřebříček?“ volám za ní, ale ona jen mávne rukou a křikne přes rameno: „Nezapomeň trénovat!“

Povzdechnu si a přemítám, jestli se počítá i trénink v duchu. Lehce si představím sama sebe, jak předvádím dokonalou sestavu, ale jakmile se k ní přidá gravitace, najednou všechno dopadá jinak.

Protože se mi nechce jít kolem Kylie a pana Účesdrží, vcházím do domu hlavními dveřmi. Pod schodištěm leží mámina přetékající aktovka, tak tak že o ni nezakopnu. Od té doby, co máma v reklamce povýšila, se ta její aktovka neustále zvětšuje, zatímco čas, který s námi máma tráví doma, se naopak neustále zkracuje. Chápu, že musí

pracovat, ale makarony se sýrovou omáčkou a salámem už mě přestávají bavit.

„To je dost, že jdeš, Amando,“ prohodí zpoza rohu v kuchyni. Ještě se nestačila převlíct – dneska má na sobě šedý kostýmek. V jedné ruce drží samolepicí pásku, ve druhé tlustou roli červeného krepového papíru, kterou mi vrazí do náruče se slovy: „Koukej, co použijeme jako červený koberec. Skvělé, ne?“

Vyloudím na tváři neupřímný úsměv. Proč já s tím motivem hollywoodských filmů souhlasila?

„Táta už rozvěsil filmové plakáty a všude rozházel zlaté hvězdičky, takže až položíme tenhle koberec, stačí jenom nachystat papírové tácky a kelímky a nafouknout balonky.“

Scházím za mámou po schodech do přízemí, kde zvedne hromádku odpovědních lístků, které nám přišly v reakci na rozeslané pozvánky.

„Vypadá to, že by mělo přijít nějakých patnáct dětí,“ prohodí s lístky v dlani. Drží je jako papírový vějíř. „To je docela dost.“

Chce tím říct docela dost na to, že nejsem jediná ze školy, kdo bude zítra slavit narozeniny. Jeden z lístků mě náhle zaujme. Vytáhnu ho a podržím ho mámě před očima.

„Tys poslala pozvánku Leovi?“ obořím se na ni vyčítavě.